

Η νύχτα της δράσης μας σηματοδεύτηκε από την εν ψυχρώ δολοφονία του Killa P, στο Κερατσίνι, από ένα ενεργό μέλος της Χρυσής Αυγής με στιλέτο. Η επ’ αυτοφώρω σύλληψη και ομολογία του δράστη προκάλεσε αναπόδραστα ραγδαίες κοινωνικές εξελίξεις, στρέφοντας εκ νέου τα φώτα της δημοσιότητας στους γορίδες της Χ.Α. και την εγκληματική τους δράση. Γι’ αυτό και καθυστερήσαμε την έκδοση αυτής της προκήρυξης, προκειμένου να συμμετέχουμε ενεργά σε ό,τι προέκυπτε, αλλά και να μην υποβιβάσουμε την κρισιμότητα αυτής της ενέργειας στη ροή των “χρυσουγήτικων” ειδήσεων. Δεν υποτιμούμε καθόλου τη σοβαρότητα της κατάστασης, αλλά δε βρήκαμε σκόπιμο να υποκριθούμε ισχυριζόμενοι ότι αυτός ήταν ο λόγος που περάσαμε στην επίθεση, αφενός γιατί η δράση μας ήταν προαποφασισμένη και ενημερωθήκαμε για το τραγικό γεγονός την επόμενη μέρα και αφετέρου γιατί η τρέχουσα επικαιρότητα δεν αναιρεί καθόλου τα κίνητρά μας που ήταν διαφορετικά. Επειδή κρίνουμε όμως σκόπιμο να εκφέρουμε εν συντομία κάποιες σκέψεις για την “πολιτική” δολοφονία και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, παραθέτουμε στο τέλος ένα υστερόγραφο παράρτημα αποκλειστικά για αυτό. Από κει και πέρα, το παρόν κείμενο δεν αποσκοπεί στο να δώσει συμβουλές. Επίσης δεν εκφράζει ολοκληρωμένες απαντήσεις, ούτε τη συνολική μας τοποθέτηση πάνω στα ζητήματα που πραγματεύεται. Αποτελεί, πιστεύουμε, μια ακόμη συμβολή σε ένα διάλογο που παραμένει ανοιχτός στους αναρχικούς κύκλους και για εμάς δεν (θα έπρεπε να) τελειώνει ποτέ, ούτε καν “μετά την επανάσταση”, και αυτός είναι ο κύριος λόγος που δημοσιεύεται. Είναι ένα (και όχι το μόνο) μέσο για την έκθεση απόψεων, σκεπτικών, προβληματισμών που σχηματίσαμε και εξακολουθούμε να επεξεργαζόμαστε κατά τη διάρκεια του (και πάνω στον) απελευθερωτικού αγώνα. Είναι κυρίως ένα μέσο – από τα πολλά που χρησιμοποιούμε στον πόλεμο με την εξουσία – έκφρασης της αλληλεγγύης, μέσο επικοινωνίας και προπαγάνδας που φιλοδοξεί να αποτελέσει τροφή για σκέψη και έναυσμα για την ανάληψη αντικρατικής δράσης. Ευελπιστούμε οι νοηματικές εκρήξεις να αντηχήσουν σωστά στα ευήκοα ώτα των εξεγερμένων της γενιάς μας, να ενεργοποιήσουν τα αντανακλαστικά τους και εκείνοι με τη σειρά τους να κινηθούν επιθετικά ενάντια σε ό, τι μάς καταπιέζει.

***

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΒΑΔΙΣΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΑΔΕΡΦΙΑ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Οι νεοφιλελεύθερες δεξαμενές σκέψης μίλησαν, οι οίκοι αξιολόγησης μίλησαν, οι ευρωπαίοι εταίροι, οι υποψήφιοι επενδυτές μίλησαν. Οι παπάδες, οι μπάτσοι, οι φασίστες μίλησαν. Οι κυβερνητικές πολεμικές εξαγγελίες τύπου Δένδια μίλησαν. Το ίδιο και οι αριστεροί ψάλτες του συστήματος, ο όχλος των ψηφοφόρων, το άβουλο πλήθος έχει πάρει θέση. Οι δημοσκοπήσεις, οι καθημερινές συμβάσεις και ταπεινώσεις μίλησαν. Ως και οι αριθμοί μιλάνε στην εποχή μας... Ο πολιτισμός της εξουσίας μίλησε! Όμως δεν είναι όλα στατιστικές και μαθηματικές εξισώσεις. Είναι καιρός να μιλήσει ο πολιτισμός της παρανομίας και της επανάστασης! Είναι καιρός να μιλήσουν τα αγνά συναισθήματα, οι αληθινές αρνήσεις, οι πράξεις πολέμου και οι πυρκαγιές, η άγρια ελευθερία...

«Αναγνωρίζουμε ότι οι συνθήκες υπό τις οποίες ζούμε, και ο τρόπος που αλληλεπιδρούμε με αυτές, είναι μια συνεχής κοινωνική μάχη. Η αξιοπρέπεια αγωνίζεται κατά της υποταγής, η αυτονομία αγωνίζεται κατά της κάλπικης εξάρτησης, η ατομικότητα αγωνίζεται εναντίον της συμμόρφωσης, η αλληλοσύνδεση αγωνίζεται ενάντια στην απομόνωση, η ζωτικότητα αγωνίζεται ενάντια στις τοξίνες, η αγριότητα αγωνίζεται ενάντια σε κάθε έλεγχο. Σ’ αυτή τη σύγκρουση έχουν δοθεί

σκληρές μάχες κατά τη διάρκεια πολλών αιώνων από ενσυνείδητους εραστές της ελευθερίας παντού ενάντια στην αστυνομία, τα αφεντικά και τις κοινωνικές νόρμες της εποχής· κι έτσι η αναπόφευκτη ανταρσία δεν έρχεται από το πουθενά, είναι μέρος ενός πολέμου που έχει κηρυχθεί εναντίον μας πριν από τη γέννησή μας ... και μπροστά στον οποίο δεν έχουμε καμία πρόθεση να παραμείνουμε αδρανείς.»

Πριν περάσουμε στο κυρίως θέμα θα θέλαμε να αναφέρουμε σε αδρές γραμμές κάποια πράγματα σε σχέση με το πώς βλέπουμε τον αναρχικό αγώνα και την κυριαρχική τάξη πραγμάτων, ως αναρχική συλλογικότητα.

i) Η Αναρχία για εμάς ΔΕΝ είναι ιδεολογία. ΔΕΝ υφίσταται σε διαλέξεις αμφιθεάτρων, ούτε σε ατέρμονες καφενειακές αμπελοφιλοσοφίες που μονίμως καταριούνται την άρχουσα τάξη και εύχονται να αλλάξουν τον κόσμο “όταν θα...”, “αν...” και “όπου”... Είναι τρόπος αντίληψης και έκφρασης στο παρόν. **Μέθοδος συνειδητοποίησης και αντιμετώπισης της παρούσας κοινωνικής τάξης, με βάση το δικό μας αξιακό κώδικα, που καταλαβαίνει μονάχα τη γλώσσα του ΕΛΩ και ΤΩΡΑ.** Είναι τρόπος ζωής στο σήμερα και όχι ένα μεταφυσικό σχέδιο μελλοντικής κοινωνικής οργάνωσης, άπαξ και νικήσει η επανάσταση. Είναι ένας ριζοσπαστικός αντεξουσιαστικός αγώνας για την ελευθερία – βίαιος, όμορφα βίαιος – με προοπτική ατομικιστική όσο και κοινοτική, καταστροφική και ταυτόχρονα δημιουργική που **αντανακλάται στις σχέσεις μας και τις επιλογές μας, και όχι στην τσέπη ή την ιθαγένεια του καθενός.** Βασικά στοιχεία της δικής μας αναρχίας είναι η πηγαιότητα και ο αυθορμητισμός μιας αδούλωτης ψυχής που χρησιμοποιεί το σώμα και τη φωνή της ως όπλα στον πόλεμο για καθαρό οξυγόνο μες στην αποπνικτική ατμόσφαιρα που κατακλύζεται από τα καυσαέρια του βιομηχανικού πολιτισμού. Δεν κατέχουμε την επαναστατική αλήθεια και ούτε μάς ενδιαφέρει κάτι τέτοιο, παρά η βιωμένη και επεξεργασμένη ανατρεπτική εμπειρία που σε συνδυασμό με στρατηγικές επιλογές αγώνα εκφράζεται μέσα απ' την υποκειμενικότητα της υπαρξιακής μας ανταρσίας. Η ασυμβίβαστη και επιθετική αναρχία, λοιπόν, έρχεται στο προσκήνιο δίνοντας τη δική της μάχη, μεταξύ άλλων, ενάντια στο πολιτικό κατεστημένο (και την πολιτική εν γένει), όχι για το μετασχηματισμό του, αλλά για την ολοκληρωτική καταστροφή του ως κάτι εχθρικό. Η Πολιτική (η “ενασχόληση με τα κοινά” ή η τέχνη του να ρυθμίζεις και να σκηνοθετείς τις ζωές των άλλων), όπως και ο Νόμος, είναι δημιούργημα της Κυριαρχίας και του Πολιτισμού, εξυπηρετεί τους σκοπούς, την πρόοδο και την αναπαραγωγή τους και υπάρχει για να αφομοιώνει οποιοδήποτε άγριο και εξεγερτικό ένστικτο αναζητά ελευθερία, ενώ από αρχαιοτάτων χρόνων βρέθηκε αντιμετώπη με τις αντιδράσεις και τις εξεγέρσεις των πληβείων.

Εκτός των πολιτικών λόμπι, βλέπουμε εχθρικά (αλλά χωρίς να τηρούμε τη λογική των ίσων αποστάσεων) και τα σκουπίδια που (αυτο)αποκαλούνται «αναρχικοί», «αυτόνομοι», «αγωνιστές», «σοσιαλιστές», «επαναστάτες» κ.ο.κ., ενώ, αντί να προπαγανδίζουν τον αγώνα και να απεργάζονται πραγματικά ανατρεπτικά σχέδια, λυμαίνονται το ριζοσπαστικό “χώρο” μοστράροντας τις ιστορικές τους γνώσεις (πληροφορίες) στα εναλλακτικά μαγαζιά, τις πλατείες και τους πεζόδρομους των πόλεων. Αυτά τα αποβράσματα της πολιτικής (ακόμα κι αν φοράει επαναστατικό μανδύα) δεν έχουν ΚΑΜΙΑ σχέση με τον απελευθερωτικό αγώνα και την Αναρχία γιατί πολύ απλά δεν μπήκαν ποτέ στη διαδικασία να σχεδιάσουν μια αναρχική επίθεση, δεν ένιωσαν ποτέ το σφυροκόπημα των κροτάφων τους από την επεξεργασία και την αγωνία ενός επιτυχημένου σχεδίου απελευθέρωσης φυλακισμένων συντρόφων, και πολύ περισσότερο, όχι μόνο δε δρουν, αλλά ούτε αντιλαμβάνονται ως εχθρικό το σύγχρονο τρόπο ζωής στο σύνολο

του, παρά μόνο τους φερόμενους ως διαχειριστές της μίζεριας και την οικονομία της αγοράς. Πιο πολύ τους ενδιαφέρει να γίνουν αρεστοί στην κοινωνία, εκπίπτοντας από τα αναρχικά ιδανικά, ασπαζόμενοι τις συνήθειες και τις απόψεις της, μιας και την πάρουν μαζί τους (πράγμα που ούτε οι ίδιοι δεν πιστεύουν πραγματικά), **παρά να την προκαλέσουν στις ρίζες της, σαμποτάροντας τις κοινωνικές σχέσεις που κάνουν αποδεκτή την εξουσία, τον έλεγχο, τη διαμεσολάβηση και τους διαχωρισμούς πάνω στις ζωές μας, και εν τέλει να την ανατρέψουν.** Μόνος στόχος αυτών των ατόμων φαντάζει να είναι ο εξής: να σκοτώσουν την ώρα τους με εφήμερες κουβεντούλες, καταναλώνοντας αλκοόλ και φλερτάροντας γκομενάκια, αρσενικά και θηλυκά, “πουλώντας” ιδεολογία με μηδενικό ρίσκο, υποκύπτοντας τελικά στις συμβάσεις της μίζερης καθημερινότητας που τους επιτρέπουν να πραγματώνουν μωροφιλοδοξίες προσωπικής ανάδειξης στο βάθρο των ηλιθίων της κάθε τοπικής πολιτικής και ψευτοεπαναστατικής σκηνής. Η ιδεολογικοποιημένη δειλία είναι κάτι που σιχαινόμαστε όσο και οι ανώδυνες φλυαρίες στις ανούσιες συνελεύσεις των γραφειοκρατών “αγωνιστών”. Ο χρόνος μας είναι πολύτιμος, όπως και η ζωή μας ένα μοναδικό αγαθό που δε θέλουμε να σπαταλήσουμε γι' αυτούς τους κρετίνους υποκριτές που κοροϊδεύονται μεταξύ τους. Δεν μπορούμε και δε θέλουμε να αντιμετωπίζουμε τους γύρω μας ως χαζούς, κουφούς ή τυφλούς, μιας και αυτό είναι κάτι το οποίο δε γουστάρουμε να μάς κάνουν οι κάθε είδους αναρχοπατέρες και οι χρισμένες – από εαυτούς και ακόλουθους – πεφωτισμένες επαναστατικές ιντελιγκέντσες. Ξεκαθαρίζουμε πως περιφρονούμε και αδιαφορούμε για τις μάζες των υπηκόων, ό, τι κι αν δηλώνει ο καθένας. Οι προθέσεις επαληθεύονται τις στιγμές της δράσης.

Απευθυνόμαστε αποκλειστικά στις μειοψηφίες, στις επαναστατικές συλλογικότητες και τις εξεγερμένες ατομικότητες που η συνειδήσή τους δεν τους αφήνει σε ησυχία, διακατέχονται από την **επιθυμία να συλλογικοποιήσουν τις αρνήσεις τους, έχουν τη διάθεση και την τρέλα να οργανώσουν το χάος και να εξαπολύσουν λυσσαλέες επιθέσεις στην κοινωνική μηχανή για την καταστροφή του εξουσιαστικού οικοδομήματος και την ατομική και συλλογική απελευθέρωση.**

«Είναι σημαντικό να αποδείξει ο καθένας ατομικά την αυτονομία του και την αποτελεσματικότητά του, ώστε συνηθισμένος να δρα μονάχος με την συνείδηση ενός κοινού εγχειρήματος -να παίρνει πάνω του τις επιτυχίες και τις αποτυχίες του- να μάθει να μην ανέχεται ποτέ να ενεργούν εν ονόματι του, να μην υποκαθιστά ποτέ τους άλλους και να ανακαλύπτει στην ενίσχυση της θέλησής του για ζωή την πρακτική αλήθεια της συλλογικής δράσης.»

Βρισκόμαστε συνεχώς σε διαδικασία αναζήτησης νέων συντρόφων, νέων συνεργών στο έγκλημα της ελευθερίας. Έχουμε ήδη εντοπίσει κάποιους/ες και αν αυτοί/ες δε μας βλέπουν ακόμα, είναι γιατί οι ρουφιάνοι καιροφυλακτούν. Προτείνουμε να συνεχίσουν την καλή δουλειά και ίσως μια μέρα οι δρόμοι μας διασταυρωθούν. Όσον αφορά την οργάνωση, θεωρούμε επιτακτική και απαραίτητη την ενδυνάμωση και ανατροφοδότηση των αντάρτικων ομάδων και υποδομών, ώστε κάθε κατασταλτικό πλήγμα να ακολουθείται από νέους γύρους επιθέσεων, στις μητροπόλεις αλλά και στην επαρχία. Η φυσική κατάσταση, η εξάσκηση πολεμικών τεχνικών και η θεωρητική/γνωσιολογική εξέλιξη των επαναστατών γύρω από τις δομές, τους θεσμούς, τα συστήματα και τις σχέσεις κυριαρχίας και εκμετάλλευσης είναι καθοριστικής σημασίας για την εξέλιξη του αγώνα. Ο εξοπλισμός κρίνεται αυτονόητος τόσο για την άμυνα όσο και για επίθεση. Επίσης, θεωρούμε πολύ σημαντική τη μαχητική παρουσία στους δρόμους αλλά και την

επικοινωνία μεταξύ δημόσιων και παράνομων εγχειρημάτων, ώστε να υπάρχει μια αλληλουχία δράσης, όπου αυτό είναι εφικτό, και να δίνεται αγωνιστική **συνέχεια και προοπτική**.

ii) Για να κατανοήσουμε την διάρθρωση της Κυριαρχίας μέσα στο χωροχρονικό ιστορικό α-συνεχές είναι απαραίτητο να διερευνήσουμε σε γενικές γραμμές τις ρίζες και την προέλευση της εκμετάλλευσης του ανθρώπου και της φύσης από τον Άνθρωπο. Αυτές οι ρίζες εντοπίζονται ήδη από την αρχαιότητα, όμως η αχαλίνωτη καθυπόταξη της φύσης και ο πλήρης εξανδραποδισμός του ανθρώπου με τη συναίνεση και την ενθάρρυνσή του μάλιστα, ξεκινάει με την ανάπτυξη της μαζικής εξουσιαστικής κοινωνίας και του βιομηχανικού πολιτισμού. Η ύπαρξη του Πολιτισμού προϋποθέτει την εκμετάλλευση (ανθρώπων, ζώων, γης), την υποταγή στους θεσμούς του, την πειθαρχία στους κανόνες του, τον κοινωνικό έλεγχο, την εξάρτηση από τα ναρκωτικά του, την αποβλάκωση από τα θεάματα και τον καταναλωτισμό, και κυρίως την αλλοτρίωση των ανθρώπων από το φυσικό εαυτό τους και το φυσικό κόσμο γενικότερα. Άνθρωποι, άγνωστοι μεταξύ αγνώστων, συγκροτούν τη σύγχρονη μαζική κοινωνία και στελεχώνουν τους κοινωνικούς θεσμούς που είναι υπεύθυνοι για τη συντήρηση και τη διαίωσιση του εξουσιαστικού πολιτισμού. Άνθρωποι διαχωρισμένοι από τη φυσική τους ύπαρξη και την άμεση και ελεύθερη συνεργασία, άνθρωποι που στερούνται ή/και αγνοούν τη δυνατότητά τους να δημιουργήσουν τις συνθήκες διαβίωσης με τους δικούς τους όρους, ατομικά και συλλογικά, με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους, και σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον. Άνθρωποι-γρανάζια της μέγα-μηχανής που, αφού τους έπεισε για τη φυσιοκρατική και ορθολογική ύπαρξη της Εξουσίας της, εργάζεται αδιάλειπτα για την άφιξη της υπερβατικής παράνοιας της νέας τεχνολογικής Ουτοπίας...

Το σύνολο της νεωτερικότητας (ως προς την οποία δεν πιστεύουμε ότι η μετανεωτερικότητα συνιστά ρήξη, αλλά συνέχεια και εξέλιξή της), και ιδιαίτερα η ιδεολογία της Προόδου, απότοκος του Διαφωτισμού, αποτέλεσαν τη βάση για την ανάδυση και την εδραίωση του έθνους-Κράτους, της αστικής τάξης, της τυραννίας της Επιστήμης (ως αντικατάσταση της τυραννίας της Εκκλησίας) και της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, και για την κυριαρχία του φιλελευθερισμού (με δόσεις κρατικού παρεμβατισμού ή χωρίς) ως μία οικουμενική αλήθεια και τη μόνη δυνατή και “δίκαιη” εξέλιξη της ανθρωπότητας. Σε αυτό το ιστορικό και ιδεολογικό πλαίσιο, και με το κοινωνικό συμβόλαιο να παίζει καταλυτικό ρόλο, έγινε εφικτή η εκρηκτική ανάπτυξη του βιομηχανικού πολιτισμού, ο οποίος, παρά τις ταξικές συγκρούσεις που εκδηλώνονταν στο εσωτερικό των κοινωνιών, κατάφερε να κρατήσει τους ανθρώπους προσκολλημένους σε αυτόν τον – καπιταλιστικά ή σοσιαλιστικά αναπτυσσόμενο – τρόπο ζωής, προσφέροντας κίνητρα και ανταλλάγματα. Πιο απλά, το ανθρωπολογικό υπόβαθρο του μοντέλου κοινωνικής ανάπτυξης στηρίχτηκε και στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στην παραγωγή και στην κατανάλωση.

Με τη δύση του μερκαντιλισμού και από τα τέλη του 18ου αιώνα, την εκβιομηχάνιση της παραγωγής και της κοινωνίας επακολούθησε η σταδιακή και στη συνέχεια ραγδαία αστικοποίηση, καθώς και η ανατολή της καπιταλιστικής οικονομίας της ελεύθερης αγοράς. Οι νέες εφευρέσεις (αερόστατο, αργαλειός, ατμομηχανή και αργότερα μηχανή εσωτερικής καύσης, μπαταρία και γεννήτρια, τηλέγραφος και τηλέφωνο, κονσέρβα, σκυρόδεμα, υψικάμινος, παστερίωση, συνθετικά λιπάσματα κ.ά.), η μεγάλη κλίμακας εξορυκτική βιομηχανία, τα εκτεταμένα οδικά δίκτυα, τα δίκτυα ύδρευσης, αποχέτευσης και ηλεκτροδότησης και η εξέλιξη της ιατρικής με την ταυτόχρονη αύξηση της αγροτικής παραγωγής και την επέκταση του εμπορίου οδήγησαν με τη σειρά τους στην αύξηση του παγκόσμιου ανθρώπινου πληθυσμού και

τη συνακόλουθη υπερδιόγκωση των μητροπόλεων, το αφύσικο φαινόμενο του θερμοκηπίου, τη μείωση της βιοποικιλότητας. Οι μητροπόλεις έγιναν πλέον κάτι παραπάνω από εμπορικά σταυροδρόμια, έγιναν το ανώτερο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού, έγιναν ο ίδιος ο καπιταλισμός συμπυκνωμένος στην πιο παραγωγική του λειτουργία. Οι εξαντλητικοί και ταχείς ρυθμοί παραγωγής, η τυποποίηση, η μαζοποίηση, η ομογενοποίηση, η ενιαία και οργανωμένη κρατική εξουσία, ο έντονος καταμερισμός εργασίας και η συστηματοποιημένη εξημέρωση βρήκαν πλέον το πεδίο πειραματισμού και εφαρμογής τους: τη μητρόπολη. Φυσικά, ο καρκίνος του πολιτισμού και του αστικού τρόπου ζωής, σε συνδυασμό με τις μεταλλάξεις του μοντέλου παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης, δεν περιορίστηκε στις μεγαλουπόλεις, αλλά έκανε απανωτές μεταστάσεις και σε όλη την ύπαιθρο και την επαρχία, όπου υπάρχουν άνθρωποι και καπιταλισμός, επηρεάζοντας σε βάθος τόσο τις κοινωνικές σχέσεις, όσο και τις μέχρι πρότινος γνωστές ανθρώπινες δραστηριότητες.

ΜΕΡΟΣ 1ο: Ανάλυση Ευθύνης – Σαμποτάζ στο Ηλεκτρικό Δίκτυο

«Θέρος, τρύγος, πόλεμος στασιό δεν έχουν» (ελληνική λαϊκή παροιμία)

Μία ημέρα πριν την πανσέληνο του Σεπτεμβρίου, ενεργοποιήσαμε την επιθετική μας αλληλεγγύη. Αυτή μας **την ενέργεια αφιερώνουμε ολόψυχα στον αιχμάλωτο αναρχικό επαναστάτη Μπάμπη Τσιλιανίδη**. Δεν τρέφουμε αυταπάτες για το μέγεθος της ζημιάς ή του “προβλήματος” που δημιουργούμε. Ούτε θα αποφυλακιστεί ο σύντροφός μας, ούτε θα αλλάξουμε τον κόσμο με μία τζαμαρία λιγότερη, μία μέρα κλειστή την υπηρεσία, χιλιάδες συναισθήματα όσων αντικρύσουν τους μαυρισμένους τοίχους (απορία, ευχαρίστηση, απέχθεια, συμπόνια, αποστροφή κ.ο.κ). Την επόμενη μέρα, ο καθένας στη δουλειά του, η ασφάλεια του κτιρίου πιο ενισχυμένη και εμείς να ψάχνουμε τον επόμενο στόχο για σαμποτάζ. Μέχρι τότε, όμως, μία τζαμαρία λιγότερη είναι μία τζαμαρία λιγότερη. Και είναι τιμή και χαρά μας να συνεισφέρουμε στο έργο της καταστροφής αυτού του σάπιου πολιτισμού που ξεσκίζει τις σάρκες του πλανήτη, προσπαθώντας παράλληλα να συνδέσουμε τις ατομικές μας εξεγέρσεις σε μια κοινότητα αντικρατικού αγώνα. Φυσικά, αρχικός σκοπός ήταν οι εκτεταμένες ζημιές και το μπλοκάρισμα της υπηρεσίας για το μέγιστο δυνατό χρονικό διάστημα. Η δράση μας δεν είχε στόχο την κοινωνική απήχηση ή αποδοχή, γι' αυτό και δεν έχουμε να απολογηθούμε για τίποτα και σε κανέναν, παρά μόνο σε μας και στους συντρόφους μας και μόνο για το γεγονός ότι δε χρησιμοποιήσαμε περισσότερα λίτρα βενζίνης, ώστε να εξασφαλίσουμε την εξάπλωση της φωτιάς στο εσωτερικό του κτιρίου. Ωστόσο, η επιτυχία της, για εμάς, δεν κρίνεται αποκλειστικά και βραχυπρόθεσμα μόνο από το μέγεθος της υλικής φθοράς... Επιφυλασσόμαστε για την αποτελεσματικότητα της επόμενης απόπειρας.

«Υπήρξα ένας απ' αυτούς. Με την μεριά εκείνων που οραματίστηκαν να ανατρέψουν την τάξη του κόσμου. Όλες μας οι ήττες, η μία μετά την άλλη, μας έκαναν να δοκιμάσουμε την αντοχή του σχεδίου. Κάθε φορά χάναμε τα πάντα για να του φράξουμε τον δρόμο, να εμποδίσουμε την εφαρμογή του. Με γυμνά χέρια, χωρίς άλλη επιλογή. Ένας λυγμός συνταράζει το στήθος μου, απόκαμα πια με το κουβάρι των σκέψεων. Αδερφοί μου δεν μας νίκησαν. Είμαστε ακόμα ζωντανοί και ελεύθεροι να οργώνουμε τα πέλαγα.»

Ευθυνόμαστε, λοιπόν, για την τοποθέτηση δύο αυτοσχέδιων εμπρηστικών μηχανισμών μικρής ισχύος, αποτελούμενων από περίπου 4L εύφλεκτου υγρού μίγματος και 2 φιαλίδια

βουτανίου (γκαζάκια) έκαστος, στην πρόσοψη των γραφείων της Δ.Ε.Η. Α.Ε. και της 100% θυγατρικής της εταιρίας, του Δ.Ε.Δ.Δ.Η.Ε., στην τοποθεσία Φανάρι ή αλλιώς στο Εμπορικό Λιμάνι της Μυτιλήνης. Είχαμε στοχοθετήσει τα γραφεία του συγκεκριμένου θεσμού/οργανισμού, έτσι κι αλλιώς, από πέρσι το καλοκαίρι, όταν αποπειράθηκε τη διακοπή ρεύματος στην κατάληψη ΒΟΞ στην Αθήνα και στην κατάληψη ΔέΛΤΑ στη συμπρωτεύουσα. Οπότε η ακόρεστη δίψα μας για επίθεση, η αποφασιστικότητά μας και ένα καλά προμελετημένο δρομολόγιο προσέγγισης/διαφυγής, σε συνδυασμό βεβαίως με την είδηση της εκδίκασης της αίτησης διακοπής ποινής του Μπάμπη στις 18 Σεπτέμβρη του 2013, μάς έφερε ένα βήμα πριν το ΜΠΟΥΜ. Δύσκολο ήταν;

Όχι, δεν πρόκειται για αψυχολόγητη κίνηση κάποιου “αγανακτισμένου πολίτη”. Πρόκειται για μία ξεκάθαρα αναρχική επίθεση. Γιατί επιτεθήκαμε στη ΔΕΗ; Καταρχήν, στοχοποιήσαμε τη «Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού», δίχως δεύτερη σκέψη, γιατί αποτελεί τον πλέον αντιπροσωπευτικό εγχώριο θεσμό του κράτους και του κεφαλαίου, του παγκόσμιου τεχνοβιομηχανικού συστήματος που έχουν αναπτύξει και της πολιτισμένης εξουσιαστικής κοινωνίας στην οποία επιβιώνουμε. Για εμάς, πρωτίστως, δεν υφίσταται η έννοια του “δημόσιου” σε καμία από τις κοινωνικές παροχές που αγοράζονται μέσω των φόρων (εκπαίδευση, περίθαλψη, ασφάλεια, τηλεόραση), καθώς στις θέσεις-κλειδιά του Δημόσιου Τομέα κάθονται τα ίδια πρόσωπα, οι ίδιοι καπιταλιστές και τεχνοκράτες της εγχώριας άρχουσας τάξης που φέρνουν τα μέτρα λιτότητας και μεθοδεύουν την περεταίρω υποδούλωση της μάζας των ελλήνων υπηκόων σε συνεργασία με τα διεθνή αφεντικά. Οπότε, όπου η κυρίαρχη ρητορική λέει “δημόσια” ή “εθνική” εννοεί ΚΡΑΤΙΚΗ και όχι κοινωφελείς οργανισμούς που ο λαός καθορίζει τη λειτουργία τους. Εξάλλου, το δίκτυο ηλεκτροδότησης πρώτα διασφαλίζει την εύρυθμη λειτουργία των εργοστασίων, των υπηρεσιών, των ΜΜΕ και του εξουσιαστικού οικοδομήματος συλλήβδην κι έπειτα την επιβίωση των φορολογουμένων και την ικανοποίηση των αναγκών τους. Όμως δε θα επεκταθούμε περισσότερο σε αυτό, καθώς προτιμάμε να αφήσουμε τον αναγνώστη αυτής της προκήρυξης να απαντήσει μόνος του στα καίρια ζητήματα που βασανίζουν την ύπαρξή του καθιστώντας την εξαρτημένη από το κράτος και τους εκλεγμένους αντιπροσώπους. Προφανώς, ο συμβολισμός της επίθεσης στην πιο επικερδή ελληνική επιχείρηση δεν περιορίζεται μόνο στην έχθρα μας απέναντι στη διοίκησή της ή τον τρόπο διαχείρισής της. Μια ματιά στα βιογραφικά των τέως και νυν μελών του διοικητικού συμβουλίου αυτής της κρατικής μονοπωλιακής εταιρίας αρκεί για να καταλάβει και ο πιο αθώος από ποιους είναι στημένο το παιχνίδι και φυσικά να προβλέψει ποιοι θα είναι οι νικητές αν συνεχίσουμε να παίζουμε με τους κανόνες τους: γνήσια τέκνα του κρατικοκαπιταλιστικού συμπλέγματος. Παρ’ όλα αυτά, για μας, το πρόβλημα δεν είναι η “άδικη” κατανομή του πλούτου, τα χαράτσια, οι φοροληστρικές επιδρομές, οι διακοπές ρεύματος ή οι ατασθαλίες των εργατοπατέρων της ΓΕΝΟΠ κλπ., αλλά το ηλεκτρικό δίκτυο καθεαυτό ως **βασικό υποστύλωμα της καπιταλιστικής ανάπτυξης του Πολιτισμού και της ανθρωποκεντρικής δόμησης της εξουσιαστικής μαζικής κοινωνίας**. Οι τεράστιες ταχύτητες ανάπτυξης του Πολιτισμού τις τελευταίες δεκαετίες συνεπάγονται περισσότερη κατανάλωση ενέργειας και περεταίρω επέκταση του ηλεκτρικού δικτύου.

«Είναι σημαντικό, αν μας ενδιαφέρει η πραγματική ελευθερία (και όχι η αποκαλούμενη “δημοκρατική ελευθερία”) και η υγεία η δική μας και του πλανήτη, να υπερασπιστούμε αποφασιστικά την υπάρχουσα άγρια φύση και τα τελευταία ελεύθερα μέρη της. Είμαστε η τελευταία γενιά ανθρώπων που θα είναι σε θέση να πραγματοποιήσει οποιαδήποτε κρίσιμη

παρέμβαση για την προστασία πολλών ειδών φυτών, ζώων και των τελευταίων άγριων περιοχών που έχουν απομείνει. Συνεχιζόμενα, εξαπολύεται μία ταχύτατη επίθεση εναντίον της βιόσφαιρας από το τεχνοβιομηχανικό σύστημα, όλες οι μορφές ζωής υποβαθμίζονται από το κεφάλαιο, χειραγωγείται και καταστρέφεται για το κέρδος και τον έλεγχο. Αν είναι να δράσουμε, πρέπει να δράσουμε τώρα, διότι είναι ξεκάθαρο ότι ρεφορμιστικά αιτήματα προς τους “δημοκρατικά εκλεγμένους ηγέτες” ώστε να “προστατέψουν τον πλανήτη”, σε συνέδρια για την “κλιματική αλλαγή”, έχουν αποτύχει και αυτό είναι πραγματικά μόνο η κορυφή του παγόβουνου (που λιώνει).»

«Παρότι δεν έχω καμία αγάπη για τη σύγκρουση, νομίζω ότι οι κρίσιμες επιθέσεις εναντίον του συστήματος είναι αυτό που χρειαζόμαστε για να πολεμήσουμε αυτό το σάπιο πολιτισμό, που καταστρέφει τα πάντα, πριν συμπαρασύρει όλον τον πλανήτη και κάθε είδος που ζει πάνω σε αυτόν στην οικολογική κατάρρευση και το μοντέρνο αυταρχισμό. Τα αφεντικά και τα σημαίνοντα στελέχη των πολυεθνικών και των κρατικών εταιρειών είναι υπεύθυνα για τις επιλογές τους και αυτοί που λαμβάνουν αποφάσεις, οι οποίες απειλούν την επιβίωση του πλανήτη και την ελευθερία της μάζας των ανθρώπων, θα πρέπει να περιμένουν επίθεση. Όχι μόνο τα άτομα, αλλά και ένα εκτεταμένο δίκτυο εγκαταστάσεων, μηχανολογικός εξοπλισμός, γεννήτριες, καλώδια, πυλώνες, αναμεταδότες και κεραίες, είναι κομμάτι όλων αυτών που επιτρέπουν στο βιομηχανικό-τεχνολογικό σύστημα να λειτουργεί και είναι δυνατό να δεχθούν επίθεση ανά πάσα στιγμή, καθώς δεν υπάρχει τρόπος το κράτος και οι εταιρείες να προστατεύουν ένα προς ένα όλα τα αδύναμα σημεία και τους κρίσιμους στόχους αυτού του πλέγματος. Ενός πλέγματος που βασίζεται στον πόλεμο, την εξόρυξη πεπερασμένων μεταλλευτικών πόρων, τη μαζική κατανάλωση και την κεντρική συγκέντρωση της εξουσίας. Η φρίκη της πυρηνικής ενέργειας και της καύσης βρώμικων ορυκτών για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας έχουν τέτοιες συνέπειες σε επίπεδο μόλυνσης, που παρόμοιες τους ο κόσμος δεν έχει ξαναγνωρίσει και ο πλανήτης μας έχει αλλάξει αμετάκλητα, με μακροχρόνιες συνέπειες για χιλιάδες χρόνια.»

«Ο κύριος παράγοντας που οδηγεί σε οικολογική κρίση είναι ένας: πολιτισμός. Οποιοδήποτε μαζικόκοινωνικό σύστημα θα οδηγήσει σε οικολογική κρίση. Φυλετικές κοινωνίες επιβίωσαν για χιλιετίες (εκτός αν αφανίζονταν από άλλα ανθρώπινα όντα), πολλοί πολιτισμοί ήρθαν και έφυγαν. Ο πολιτισμός είναι ασύμβατος με τη ζωή. Η αστικοποίηση απαιτεί κεντροποιημένες παροχές νερού, ενέργειας και τροφής. Απαιτεί οι άνθρωποι να αποκοπούν από την αυτάρκεια και από την ίδια την ιδέα ότι ο φυσικός κόσμος και η αυτοοργάνωση μπορούν να καλύψουν τις βασικές ανάγκες. Αυτό οδηγεί στην αναγκαιότητα για και στην εξάρτηση από το κράτος. Καθώς και στην καταστροφή του πνεύματος του ανθρώπου. Η εξάρτηση από την κρατική μηχανή σημαίνει ότι οι άνθρωποι καταναλώνουν αντί να δημιουργούν την κάλυψη των αναγκών τους.»

Κάποιοι οικοαναρχικοί από το Ηνωμένο Βασίλειο

Κάνοντας έναν παραλληλισμό του ευφάνταστου, διόλου πραγματικού και εν μέρει αβάσιμου «μαζί τα φάγαμε» της οικονομικής κρίσης με την οικολογική κρίση που μαστίζει τον πλανήτη, με μια προβολή στο μέλλον ξεπροβάλλει το καθόλα υπαρκτό και εντελώς πραγματικό «μαζί τα κάψαμε» (βλ. αιθαλομίχλη, κεραίες κινητής τηλεφωνίας, Α.Π.Ε. κ.ά., εν ολίγοις καταστροφές ολόκληρων οικοσυστημάτων από την ανθρώπινη παρέμβαση με σκοπό –τι άλλο;- το κέρδος).

Στην πραγματικότητα, το ηλεκτρικό δίκτυο, αν και εμφανίστηκε ως αναγκαιότητα στη ζωή των ανθρώπων για την εξυπηρέτηση των αναγκών τους, είναι μια πολυτέλεια που εν τέλει λειτούργησε και λειτουργεί εξημερωτικά για την ανθρωπότητα, ξένο προς τη φυσική συνύπαρξη και καταστροφικό για τη γη και τους υπόλοιπους ζωικούς οργανισμούς. Η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας και το ηλεκτρικό δίκτυο προήλθαν από ένα σύνολο πολλών μικρότερων εφευρέσεων, κυρίως από τα μέσα του 19ου αιώνα, όχι ως ένα τυχαίο ή φυσικό γεγονός, αλλά ως αποτέλεσμα της δόμησης της κοινωνίας. Η μαζική κοινωνία σε συνδυασμό με τα ιδεολογήματα που την περιέβαλαν εκείνη την εποχή, και τα οποία ενστερνίζονται αριστεροί και δεξιοί, όπως και το μεγαλύτερο μέρος του κλασσικού αναρχισμού, είναι ο γεννήτορας του ηλεκτρικού δικτύου. Οι εφευρέτες του βέβαια δεν ήταν χωρικοί ή μέλη καμιάς απολίτιστης φυλής, αλλά μέλη της αστικής τάξης που τους παρείχε τη δυνατότητα να ασχοληθούν με την τεχνοεπιστήμη και τις εφευρέσεις. Οι πρώτες ύλες από τις οποίες είναι φτιαγμένο το δίκτυο του ηλεκτρισμού προέρχονται από ορυχεία και εργοστάσια από μακρινές μεταξύ τους περιοχές σε όλη τη Γη. Καμία περιοχή στον κόσμο μερικών εκατοντάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων δεν έχει την αυτάρκεια των πρώτων υλών για την κατασκευή του ηλεκτρικού δικτύου. Συνεπώς, οι δομές του παγκόσμιου συστήματος είναι απαραίτητες για να υπάρχει ο ηλεκτρισμός και ο σύγχρονος τρόπος ζωής. Για να υπάρχει το ηλεκτρικό δίκτυο θα πρέπει να λειτουργεί παράλληλα η αντίστοιχη κοινωνική οργάνωση που θα το αναπαράγει και θα το συντηρεί. Όπως κάθε τομέας του βιομηχανικού συστήματος έτσι και το ηλεκτρικό δίκτυο έχει ανάγκη τον καταμερισμό εργασίας, το διεθνές εμπόριο, το εκπαιδευτικό σύστημα, τον κοινωνικό έλεγχο, την βιομηχανία εξορύξεων και μαζί με άλλα την διοίκηση όλων αυτών των αλληλένδετων διαδικασιών. Κανένας από αυτούς τους τομείς και αυτές τις δομές δεν αξίζει λιγότερο το μίσος μας.

ΜΕΡΟΣ 2ο: Χρονικό Φυγοδικίας, Αιχμαλωσίας και Εκδικητικής Μεταχείρισης ενός Επαναστάτη

«...οφείλουμε να μην αναγνώσουμε την ιστορία ως μία σειρά κύκλων αυξομείωσης της έντασης της δράσης των διαφόρων ριζοσπαστικών και επαναστατικών κινημάτων, κοινοτήτων, ομαδοποιήσεων, οργανώσεων. Διότι αν την αναγνώσουμε ως τέτοια και αποδεχτούμε τους κύκλους αυτούς ως κομμάτι μιας ορθολογικής πορείας, είναι σαν να αποδεχόμαστε την – με διακυμάνσεις – αλλά μόνιμη επιβολή της εξουσίας πάνω στις ζωές μας. Αν λοιπόν στοχεύουμε κάπου, αυτό είναι το να δώσουμε μια χαριστική βολή στην επιβολή της εξουσίας πάνω στην ιστορία και την ύπαρξή της μέσα σε αυτή, ή τουλάχιστον να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις προκειμένου να δοθεί ένα τέλος για την κυριαρχία, τον εξουσιαστικό πολιτισμό και την αλληλοσυντήρησή τους. Σ' αυτή μας την προσπάθεια όμως, οφείλουμε πρώτα και κύρια να πάρουμε στα χέρια μας και να εξελίξουμε σχεδιασμούς συντρόφων που δράσανε στο παρελθόν, αλλά και να καταστρώσουμε ξανά και ξανά νέους. Νέες στρατηγικές που θα μπορέσουμε να εφαρμόσουμε με όλη αυτή τη σιγουριά που θα μας ωθήσει ένα βήμα πιο κοντά στην οριστική καταστροφή του υπάρχοντος εξουσιαστικού οικοδομήματος, στην οριστική απελευθέρωση ανθρώπου και φύσης από κάθε είδους καταπίεση.»

Συνέλευση αναρχικών για τη σύνδεση των αγώνων μέσα στην κοινωνία-φυλακή, Θεσσαλονίκη, Μάιος 2013

«Είμαστε εξαιρετικά υπερήφανοι για τους συντρόφους μας και ελπίζουμε με αυτήν τη δράση να συνεισφέρουμε κι εμείς σε αυτούς, όπως και τα δικά τους λόγια και οι δικές τους πράξεις

εμπλούτισαν το δικό μας σκεπτικό. Το να αδράξουμε την ευκαιρία να στείλουμε σε αυτούς σινιάλα και να σταθούμε δίπλα στους κρατούμενους-αιχμαλώτους δεν είναι, σε καμιά περίπτωση, δευτερεύουσα σκέψη, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι του είναι και του αγώνα μας. Είναι ανόητο να προσπερνιέται αυτό και να είμαστε απλά αυτοαναφορικοί. Από τότε που ενώσαμε τις ατομικές μας εξεγέρσεις σε μια συλλογική ορμή καταστροφής και δημιουργίας, αποφασίσαμε πως το να παραμελήσουμε τους κρατούμενους, που αγωνίζονται, σημαίνει πως παραμελούμε τον ίδιο τον αγώνα.»

Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/ Αυτοσχέδιος Αντάρτικος Σχηματισμός Μπρίστολ – Αγγλία,
Αύγουστος 2013

Χωρίς να θέλουμε να υποπέσουμε στην πλάνη της αυτοαναφορικότητας, αλλά ούτε και να μιλήσουμε για κοινωνικά προβλήματα ήδη γνωστά και πασιφανή στον καθένα και την καθεμία, αποφεύγουμε συνειδητά (και όχι λόγω αδυναμίας) να εκθέσουμε μακροσκελείς οικονομικές και γεωπολιτικές αναλύσεις για τη λεπτομερή αναφορά στα εγκλήματα των εξουσιαστών παγκοσμίως, κατά της Ζωής και της Φύσης, με την επέκταση του Κεφαλαίου, θέλοντας να προωθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις την **πολύμορφη, αποκεντρωμένη, εξεγερτική και άμεση αναρχική δράση**. Ζούμε στον κόσμο της πληροφορίας που είναι πλέον προσιτή στη συντριπτική πλειοψηφία του κοινωνικού κοπαδιού, αφού τα αφεντικά μάς θέλουν “έξυπνους” και αποδοτικούς. Γι’ αυτό θεωρούμε πως όποιος ενδιαφέρεται να μάθει ή να βρει την “αλήθεια” ή τη “ρίζα του προβλήματος” για τα ανθρώπινα δεινά και την καταδυνάστευση της Γης, με λίγη κριτική σκέψη θα προσεγγίσει το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ωστόσο, η αμφισβήτηση για εμάς δεν αρκεί. Η εποχή μας είναι γεμάτη από τέτοιες φωνές. Όμως, **όσο οι φορείς τους μένουν στα καλέσματα και οι ιδέες δε μετουσιώνονται σε πράξεις, παραμένουν κούφια λόγια**. Η Αναρχική Εξέγερση απαιτεί υλικές και συνειδησιακές ρήξεις με το υπάρχον και γι’ αυτές διαχρονικά σκοτώνονται και φυλακίζονται επαναστάτες – Άνθρωποι (έτσι, με το άλφα κεφαλαίο). Άνθρωποι οι οποίοι στις μοναδικές ατομικές τους διαδρομές συγκεντρώνουν το κοινό όραμα, το κοινό διακύβευμα του αναρχικού πολέμου, την καταστροφή κάθε μορφής εξουσίας και την καθολική απελευθέρωση του ανθρώπου και της φύσης από τα εξουσιαστικά δεσμά του βιομηχανικού πολιτισμού. Επομένως, αντλώντας παράλληλα τα δικά μας συμπεράσματα και εφόδια για τον πόλεμο, δεν έχουμε παρά να συνεχίσουμε να διαδίδουμε τους αγώνες τους και να αναφερόμαστε στους εκατοντάδες δολοφονημένους, φυλακισμένους, φυγόδικους και ενεργούς επαναστάτες που ύψωσαν και υψώνουν το ανάστημά τους και της δίνουν σάρκα και οστά, επιλέγοντας διαφορετικούς τρόπους και μέσα κάθε φορά, έχοντας όμως την κοινή επιθυμία να επαναστατήσουν, να αγωνιστούν για ζωή και ελευθερία, να βιώσουν την αναρχία.

«Κάθε κίνηση εναντίον ενός από εμάς είναι και κίνηση προς όλους μας, έτσι όλοι μαζί θα την αντιμετωπίσουμε.»

Ένας εξ’ αυτών είναι ο Σαλονικιός σύντροφος και αναρχικός επαναστάτης Μπάμπης Τσιλιανίδης, στου οποίου το κελί θέλουμε να βρεθούμε νοητά, με αυτά τα λόγια και με αυτή την πράξη, να του σφίξουμε το χέρι και χαμογελώντας να του πούμε ψιθυριστά «η μόνη χαμένη μάχη είναι αυτή που δε δόθηκε», «όλα συνεχίζονται» και «ΩΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ».

Τα ξημερώματα Τετάρτης 13 Οκτώβρη 2010, στην συμβολή των οδών Μ. Αλεξάνδρου και Εντισσον, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, περικυκλώνεται από ασφαλίτες και συλλαμβάνεται ο σύντροφος, αναρχικός επαναστάτης Γιάννης Σκουλούδης κατά τη διαφυγή του από χώρο στάθμευσης οχημάτων της Δ.Ε.Η. και κατόπιν πυρπόλησης μερικών αυτοκινήτων της. Τις επόμενες ώρες και ενώ ο Γιάννης βρίσκεται στα ανακριτικά κελιά της ΓΑΔΘ, εντάλματα σύλληψης εκδίδονται για τέσσερις συντρόφους του, μεταξύ των οποίων και ο Τσιλιανίδης, οι οποίοι επιλέγουν με παρρησία τη φυγοδικία και την επαναστατική παρανομία. Επιλογές οι οποίες συνεπάγονται μια ζωή αφιερωμένη ολοκληρωτικά στον επαναστατικό πόλεμο (πλαστές ταυτότητες, καινούρια σπίτια, μεταμφιέσεις, οπλισμός κλπ.), μια βιωματική ακροβασία μεταξύ ελευθερίας και θανάτου σε πλήρη ανάπτυξη. Φυσικά, εδώ που ξεκινάει η αχαρτογράφητη και άνομη πορεία των συντρόφων, διακόπτεται η εξιστόρηση από μέρους μας, αφού δεν είμαστε σε θέση να τη γνωρίζουμε. Τρεις μήνες αργότερα, στις 13 Γενάρη 2011, οι σύντροφοι συλλαμβάνονται στην περιοχή του Βύρωνα στην Αθήνα και τους προσάπτονται νέες κατηγορίες (τρομονόμος). Μετά την μεταφορά τους σε ανακριτές-εισαγγελείς σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, προφυλακίζονται στις φυλακές Κορυδαλλού και Αυλώνα.

Στις 22 Μαρτίου 2012, ώντας ήδη προφυλακισμένοι για περισσότερο από ένα χρόνο, ξεκινάει η δίκη με κατηγορίες για τους εμπρησμούς στη Δ.Ε.Η., για οπλοκατοχή και άλλα ευρήματα στο σπίτι τους, καθώς και για τη σύσταση άγνωστης(!) τρομοκρατικής οργάνωσης. Η τελευταία κατηγορία εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στα χρονικά των ελληνικών πολιτικών διώξεων, και παρόλα αυτά η στάση της πλειοψηφίας του αναρχικού “χώρου” ήταν αντιστρόφως ανάλογη με την κρισιμότητα και τη σοβαρότητα αυτής της συνθήκης, κάτι το οποίο έχει συμβεί και σε άλλες περιπτώσεις συλλήψεων ένοπλων αναρχικών, αφήνοντας έτσι τις διωκτικές αρχές να “παίζουν” χωρίς αντίπαλο και να εφορμούν στη μικρή περιοχή των κατηγορούμενων συντρόφων δυνάμενοι να δημιουργήσουν ιστορικό δεδικασμένο, μην έχοντας στην κατοχή τους –ουσιαστικά– κανένα στοιχείο. Στη δίκη, από την πρώτη μέρα, οι σύντροφοι δεν παρευρέθησαν, αρνούμενοι να αναγνωρίσουν τη διαδικασία, εξηγώντας και υπερασπίζοντας αυτήν την επιλογή, και ως εκ τούτου, η δίκη συνεχίστηκε, μετά από ολιγοήμερη διακοπή, στις 26 Μαρτίου χωρίς την παρουσία τους.

Σήμερα, έχοντας εκτίσει τις ποινές τους, όλοι οι σύντροφοι είναι “ελεύθεροι”, εκτός του Μπάμπη, που λίγο πριν την αποφυλάκισή του, διώχθηκε εκδικητικά για μια νέα υπόθεση και αφού ΞΑΝΑπροφυλακίστηκε, καταδικάστηκε σε 10 χρόνια και 4 μήνες κάθειρξη, στις 22 Ιανουαρίου 2013, από το μονομελές εφετείο κακουργημάτων Θεσσαλονίκης με μοναδικό στοιχείο την ταύτιση του γενετικού του υλικού (DNA) με ένα μέρος από! το DNA που βρέθηκε πάνω σε μαντήλι που περισυλλέχθηκε από τα “τζιμάνια” της Ασφάλειας Θεσσαλονίκης, κοντά στο νοσοκομείο Α.Χ.Ε.Π.Α., στο οικονομικό τμήμα του οποίου πραγματοποιήθηκε ένοπλη ληστεία το καλοκαίρι του 2010. Στο συγκεκριμένο δικαστήριο, όπως και στα προηγούμενα, ο σύντροφος επέλεξε μια από τις πιο αξιοπρεπείς και αγέρωχες πρακτικές της αναρχικής αντιδικαστικής τάσης, αυτήν της άρνησης απολογίας του στην παράνοια του δικαστηρίου και της πλήρους αποχής του από αυτό ως εχθρικό έδαφος. Εμείς από την πλευρά μας τον στηρίξαμε και τον στηρίζουμε, ανεξάρτητα από τις διαφωνίες που μπορεί να έχουν ορισμένα άτομα από την ομάδα μας με αυτή του την επιλογή. Σε καμία περίπτωση, όμως, δε μας πέρασε απ’ το μυαλό να αερολογούμε ασύστολα και ακίνδυνα, όπως έκαναν άλλοι “αναρχικοί” (κακοπροαίρετα φυσικά)

ως μετά Χριστόν προφήτες, για το τι θα μπορούσε να είχε συμβεί αν ο Μπάμπης είχε παραστεί στη δίκη. Σε κάθε περίπτωση, θα ήμασταν δίπλα του. Μείνε δυνατός σύντροφε!

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΤΟΥ ΣΚΟΥΠΙΔΙ – ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΠΑΜΠΗ ΤΣΙΛΙΑΝΙΔΗ

ΜΕΡΟΣ 3ο: Αγάπη, Σεβασμός και Αλληλεγγύη

«...δεν ψηνόμαστε καθόλου, να δούμε τον φόβο αλλά και τον πολιτικαντισμό να εξαπλώνονται και να επαναδιαιρούν τις όποιες συλλογικοποιημένες αρνήσεις μεταφέροντας τες στην ιδιώτευση ή στις γραφειοκρατικές και μοιρολατρικές συνελύξεις που εστιάζουν όχι στους λόγους επίθεσης στο κρατικό οικοδόμημα, αλλά στην παντοδύναμη(;) καταστολή του, που χτυπά αθώους (!), πράγμα που ουκ ολίγες φορές έχει συμβεί στο παρελθόν. Κανένας να μην μείνει θεατής. Ο καθένας ξεχωριστά είναι ικανός (αρκεί να το επιλέξει) να τιθασέψει τους καιρούς και να αντιστρέψει τους ανέμους. Ο καθένας ξεχωριστά αλλά και όλοι μαζί μπορούμε να νικήσουμε τους φόβους μας αλλά και να μην αφήσουμε νέους να μας καταβάλουν. Άλλωστε οφείλουμε να αναγνωρίσουμε πως για να επιτευχθούν οι στόχοι μας υπήρξαν και θα υπάρχουν δεκάδες, εκατοντάδες φυλακισμένοι και διωκόμενοι, δεκάδες και εκατοντάδες παρόμοιες ή πιο δύσκολες υποθέσεις. Κι επειδή έχουμε επίγνωση αυτής της συνθήκης, ας μην σταματήσουμε να δείχνουμε προς πάσα κατεύθυνση πως μάταιος δεν είναι τελικά, όπως λέγεται, ο αναρχικός αγώνας, αλλά η ίδια η καταπολέμηση του.»

Όπως συνεχίζουν ακλόνητα τα αδέρφια μας απ' τις φυλακές αυτού του γαμάκοσμου να στηρίζουν τον επαναστατικό πόλεμο που μαίνεται αδιάκοπα, με τα γράμματα και τις αδιάλλακτες στάσεις τους, θα συνεχίσουμε να προσφέρουμε την απελευθερωτική φωτιά στους συντρόφους και το αντιπολιτισμικό μας μίσος στους εχθρούς της ελευθερίας. Ελπίζουμε οι εξεγερμένες ατομικότητες και ομαδοποιήσεις συγγένειας να διαχύσουν την Αναρχία, πράττοντας αναλόγως στο χρόνο και το χώρο που θα επιλέξουν αυτές. Η αλληλεγγύη μας με τους αιχμάλωτους αναρχικούς επαναστάτες δεν είναι μόνο λόγια, είναι μια συνωμοτική απελευθερωτική διαδικασία. Παραμένουμε στον αγώνα με ψυχή και σώμα. Ας είμαστε ετοιμοπόλεμοι σύντροφοι. Κάθε μέρα, σε κάθε μέρος, με κάθε τρόπο...

Αγωνιστικούς χαιρετισμούς στους τίμιους αντάρτες και ληστές κάθε τάσης που μάχονται για αυτοκαθορισμό και απελευθέρωση έχοντας στον πυρήνα της πρακτικής τους τις αρχές των μη ιεραρχικών σχέσεων, της αυτοοργάνωσης, της ενεργούς αλληλεγγύης, της άμεσης δράσης και της μη συνθηκολόγησης.

Όλη την ενέργεια και τη συμπαράσταση που μπορούν να μεταφέρουν τα υπόγεια ρεύματα της παρανομίας στους φυγάδες Βασίλη Παλαιοκόστα, Μάριο Σεϊσίδη, Γρηγόρη Τσιρώνη, Νίκο Μαζιώτη και Πόλα Ρούπα. Μείνετε ασφαλείς! Τιμή και δύναμη στον Κώστα Γουρνά, αιχμάλωτο αντάρτη της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας. Τιμή για ΠΑΝΤΑ στο Λάμπρο Φούντα.

Δύναμη στους μαχόμενους αναρχικούς των Βρυξελλών και την αναρχική βιβλιοθήκη Acrata που δέχονται τα κατασταλτικά χτυπήματα της επιχείρησης «στάχτες». Θάνατος στην ανακρίτρια Isabelle Panou.

Κουράγιο στον αναρχικό Θοδωρή Σίμα που διώκεται για τον εμπρησμό της MARFIN BANK, που έλαβε χώρα, ταυτόχρονα με την πολιορκία του ελληνικού κοινοβουλίου από μανιασμένους διαδηλωτές, στις 5 Μάη 2010 στην Αθήνα, ημέρα πανελλαδικής απεργίας, και είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο 3 υπαλλήλων της. Συνεχής αντιπληροφόρηση και δράση κόντρα στην κρατική σκευωρία.

Την επαναστατική μας αλληλεγγύη σε όσους πολεμιστές, διεθνώς, βαδίζουν αμετάκλητα στα ομιχλώδη μονοπάτια της Αναρχικής Εξέγερσης. Επιπλέον, η μαχητική στάση των αιχμάλωτων αναρχικών μας γεμίζει με πείσμα, θάρρος και αποφασιστικότητα.

Πύρινο σινιάλο στους Φίλους της Γης στην Αργεντινή και στην Αντιπολιτισμική Φράξια του Μετώπου Απελευθέρωσης της Γης στο Μεξικό, καθώς και όλους τους πυρήνες της FAI-FRI/FLT.

Εγκάρδιους αντάρτικους χαιρετισμούς στους τραυματίες αναρχικούς μαχητές Mario στο Μεξικό, Luciano στη Χιλή και τον προσφάτως συλληφθέντα στη Ρωσία Iia Romanov. Η σκέψη σας μας έκανε συντροφιά, όχι μόνο τη στιγμή της επίθεσης αλλά και σε κάθε συναρμολόγηση.

Αλφρέντο, Νικόλα, μέλη του πυρήνα Όλγα της FAI και όλοι οι έγκλειστοι εξεγερσιακοί στα σωφρονιστικά κολαστήρια της Ιταλίας έχετε μια θέση στη μαυρισμένη μας καρδιά. Ιδιαίτερα «η αναγκαιότητα της επίθεσης» μάς κάνει να νιώθουμε ως τα μπούνια την παραμελημένη και παρεξηγημένη, αλλά πάντα πολύτιμη, διεθνή αναρχική αλληλεγγύη.

Υψωμένες γροθιές για τα αδάμαστα θεριά της αναρχικής οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-πρώτης περιόδου, Όλγα και Γιώργο Π., Μιχάλη και Γιώργο, Γεράσιμο και Χρήστο, Δαμιανό και Παναγιώτη, Χάρη και Θεόφιλο.

Συνωμοτικά χαμόγελα στους αναρχικούς Ν. Ρωμανό, Α.Δ. Μπουρζούκο, Γ. Μιχαηλίδη, Δ. Πολίτη, Φ. Χαρίση, Α. Ντάλιο που βρίσκονται προφυλακισμένοι στον Κορυδαλλό και διώκονται, μεταξύ άλλων, για τη διπλή ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στους Gabriel Pombo Da Silva και Thomas Mayer-Folk.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στους Σπύρο Μάνδουλα και Ανδρέα Τσαβδαρίδη που διώκονται για το σχέδιο ΦΟΙΝΙΚΑΣ της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς/FAI-FRI.

ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΑ

«Ο άνθρωπος απλοποιεί επικίνδυνα το περιβάλλον του. Η σύγχρονη πόλη αντιπροσωπεύει την καταπάτηση του φυσικού από το συνθετικό, του οργανικού από το ανόργανο. Οι τεράστιες αστικές ζώνες που έχουν αναπτυχθεί στις βιομηχανοποιημένες περιοχές του κόσμου, δεν είναι μόνο χυδαία προσβλητικές στο αυτί και στο μάτι, αλλά είναι χρονίως φορτωμένες με το μείγμα καπνού - ομίχλης, θορυβώδεις και ουσιαστικά ακινητοποιημένες από τη συγκοινωνιακή και πολεοδομική συμφόρηση. [...] Οτιδήποτε αυθόρμητο, δημιουργικό κι εξατομικευμένο περιορίζεται από το τυποποιημένο, το κανονισμένο, το προγραμματισμένο και το μαζοποιημένο. Ο χώρος του ατόμου σταθερά στενεύει με τους άπειρους περιορισμούς που του επιβάλλονται από έναν απρόσωπο κοινωνικό μηχανισμό. Κάθε αναγνώριση των μοναδικών προσωπικών

ιδιοτήτων υποκύπτει σε αυξανόμενο βαθμό και ρυθμό στη χειραγώγηση του ελαχίστου κοινού παρονομαστή της μάζας.»

«Η ελευθερία δεν αντιπροσωπεύει μίαν αφηρημένη ιδέα ή ένα κοινωνικό αίτημα για την ορθολογιστική ρύθμιση δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του ατόμου. Η ελευθερία είναι η συστατική προϋπόθεση της προσωπικής ύπαρξης, το άμεσα εμπειρικό υπαρκτικό γεγονός της σχέσης ατόμου και φύσεως που βιώνεται στο αχανές της ενικής ανθρώπινης υπάρξεως. Ωστόσο η σύγχρονη τεχνοκρατούμενη εποχή προβάλλει εμφορικά την ουδετεροποίηση της ανθρώπινης ύπαρξης στα πλαίσια της ομαδικής συνύπαρξης. Τα σύγχρονα μέσα για την πληροφόρηση του κοινού, τα μαζικά μέσα ερημώσεως, εξαθλιώσεως και εν τέλει εξοντώσεως, η πολιτική και ιδεολογική προπαγάνδα και η καταναλωτική διαφήμιση επιβάλλουν κοινές αντιλήψεις, ομοιόμορφες ατομικές συνήθειες και ίδιο τρόπο σκέψεως. Με ποικίλες μορφές, η δικτατορία της δημοσιότητας και η υποδούλωση σ' αυτήν, αλλοτριώνουν αναπόφευκτα την ανθρώπινη ύπαρξη, τη μεταβάλλουν σε ανώνυμη αριθμητική μονάδα.»

«Μη λησμονείται: η ύπαρξη χωρίς επίγνωση του βάθους της, είναι μία εκδοχή ανυπαρξίας. Οι καιροί είναι χαλεποί και δεν δικαιολογείται η αδράνεια. Κι αν αυτά που λέγω συνιστούν τη φωνή του βοώντος εν ερήμω καταμεσίς του ιστορικού χειμώνα, ωστόσο έχουν το συνειδησιακό εύρος να οραματίζονται και ανοίξεις. Ακόμη και στη διψώσα έρημο μπορεί να ανθίσει ένα κρίνο - έστω κι αν γνωρίζει ότι θα διψάσει.»

Εμμανουήλ Μαρώλιας, Αυτόχειρας ποιητής και φιλόσοφος από τη Συκαμιά Λέσβου

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ

ΑΣ ΓΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΜΑΣ ΗΓΓΤΑ ΑΦΟΡΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΑΧΗ

***

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ 1ο: ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Εμείς, από την πλευρά μας, αρνούμαστε να μπούμε σε κάποιον από τους κατανεμημένους φακέλους του πολιτισμένου δημοκρατικού ολοκληρωτισμού (αριστερός-δεξιός, φασίστας-αντιφασίστας, νομοταγής-εγκληματίας/τρομοκράτης) και της κοινωνίας του θεάματος. Το άτομο δεν απειλεί την κοινωνία. Η κοινωνία είναι φασιστική από τη φύση της και απειλεί το άτομο. Τα ανθρώπινα άτομα εμφανίζονται σε τρεις υποκατηγορίες αντίδρασης μπροστά σε αυτή την απειλή. **Στην πρώτη** να αρνούνται την υποταγή, να εξεγείρονται, να στασιάζουν, να επαναστατούν, **στη δεύτερη** να επιλέγουν τη έννομη συμπίεση με το καθεστώς, υποτελείς και ζητιάνοι και τέλος **στην τρίτη** να γίνονται τα τσιράκια του κράτους (ελεγκτές-μπάτσοι-φασίστες-σεκιουριτάδες-ερευνητές νέων τεχνολογιών-κάθε λογής ρουφιάνοι) που στρέφονται εναντίον των δύο πρώτων. Οι άνθρωποι που επιλέγουν την εθελοδοουλία και τη μικροπρέπεια, έχοντας βρει “τη λύση για τα προβλήματά τους” στο λιντσάρισμα και την εκμετάλλευση των φτωχότερων και των πιο αδύναμων, οι φασίστες δηλαδή με αυτή την έννοια, (ανεξαρτήτως εθνικότητας και ιδεολογικής προελεύσεως) είναι τα τελευταία κατακάθια της μικροαστικής πλέμπας που, έχοντας έμφυτο το φιλοτομαρισμό και τη δειλία και βιώνοντας ένα ελαφρύ είδος

κοινωνικού αποκλεισμού με την απώλεια του νεοπλουτισμού και της μικροεξουσίας που κατείχαν μέχρι το πιο πρόσφατο μοίρασμα της καπιταλιστικής-εξουσιαστικής πίτας, τώρα θαμπώθηκε από το φυλετικό μίσος, ενστερνίστηκε τη ρατσιστική ιδεολογία και τον κάλπικο πατριωτικό πλην ξενοφοβικό αλτρουισμό. Η φονταμενταλιστική ιδεολογική πλατφόρμα που συσπείρωσε το τάγμα εφόδου (φόβου και παράνοιας) του Κεφαλαίου στην Ελλάδα είναι αυτή του ελληνικού εθνικισμού με κύριο εκφραστή το νόμιμο πολιτικό κόμμα-οργάνωση της Χρυσής Αυγής, που με την διόλου τυχαία αβάντα των μεγαλοεκδοτών και των καναλαρχών βρίσκονται σε πρώτο πλάνο εδώ και δύο χρόνια. Από καθαρό μυαλό και καθαρή ματιά – και όχι από “καθαρή φυλή” – μια παρατήρηση της εξέλιξης του θηρίου που εξέθρεψε το λεγόμενο “βαθύ κράτος”, δεν πρέπει να ξαφνιάζει και τον πιο αδαή για τη χρόνια υπαρκτή συνεργασία του με την αστυνομία και τις μυστικές υπηρεσίες και τη διαπλοκή του σε “κυκλώματα της νύχτας”, ρατσιστικές δολοφονικές επιθέσεις, εφοπλιστικά και μεγαλοβιομηχανικά λόμπι...

Η όψιμη “ενασχόληση με τα κοινά” με το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης δίχασε ιδιαίτερα τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα που εγκατέλειψαν αμοιβαία την πεπατημένη των πελατειακών πολιτικών σχέσεων του δικομματισμού και στράφηκαν σε πιο “ακραίες” επιλογές στα πλαίσια πάντα που τους παρέχουν οι κάλπες, κάνοντας τους μεν να διαμαρτύρονται και να καταγγέλλουν τις ακροδεξιές πρακτικές διακυβέρνησης (μνημόνια, αστυνομική καταστολή, βιτριόλι, επιστρατεύσεις, απελάσεις, ξυλοδαρμοί, μαχαιριές κλπ.) και τους δε να κράζουν για την “ακροαριστερή τρομοκρατία” (εξεγερτική βία, απεργίες, αποκλεισμοί, καταλήψεις κλπ.) και την αστική μικροπαραβατικότητα και να βγάζουν τα αποθημένα τους σε εξαθλιωμένους και άστεγους μετανάστες, **συγκλίνοντας όμως στην αναγκαιότητα της ύπαρξης εξουσίας**. Μέσα σε αυτό το θέατρο, η “θεωρία των άκρων” που εμφανίστηκε εν έτει 2012, είτε ανασύρθηκε από τη Γερμανία του Μεσοπολέμου είτε από την Ελλάδα των Δεκεμβριανών του 1944, είτε εκβιάστηκε και επιβλήθηκε άνωθεν, είτε συνδιαμορφώθηκε εν κρυπτώ και από τις δύο πτέρυγες του ελληνικού κοινοβουλίου, μάς αφήνει παγερά αδιάφορους αφού και οι δύο είναι οι όψεις του ίδιου αξιομίσητου νομίσματος. Δε θα κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια περιμένοντας τις δίκες της Νυρεμβέργης αλλά ελληνικά. Είμαστε αναρχικοί, άρα είμαστε διεθνιστές, και για εμάς ο αντιφασισμός (σημ.: όχι βέβαια από δημοκρατική σκοπιά και χάριν συντομίας, αν και μένει να ειπωθούν ακόμη πολλά επ’αυτού), όχι σαν δόγμα, δε χρειάζεται ούτε δημοκρατικές διαβουλεύσεις, ούτε ανθρωπιστικό λαϊκισμό για την έλξη της κοινής γνώμης που παραμένει προκατασκευασμένη, άρα κενή γνώμη. Άλλωστε οι αιτίες και η δικαιοπραξία του απέχουν παρασάγγας από τα κρατικά σύνορα, τη συνταγματική νομιμότητα και την “αγία” ελληνική κοινωνία που “απειλείται” και “πέφτει από τα σύννεφα”. Δε μας ενδιαφέρει αν οι πρόσφατες συλλήψεις βουλευτών της Χ.Α. είναι επικοινωνιακό τρικ ή υπήρξαν όντως ενδοκυβερνητικοί τριγμοί, εκβιασμοί και κόντρες που απειλούσαν την καθεστωτική πολιτική σταθερότητα, ούτε μας νοιάζει αν η μπατσίνα φοβήθηκε να σηκώσει ενδεχομένως την ευθύνη ή λειτούργησε το μητρικό ένστικτο και συνέλαβε το δολοφόνο. Φωνάζουμε: ΨΟΦΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. ΨΟΦΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟ. Ο ΜΟΝΟΣ ΚΑΛΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΕΚΡΟΣ. Δεν αναγνωρίζουμε καμία αυταξία στην ανθρώπινη ζωή, μιας και ο καθένας κρίνεται απ’ τις επιλογές του. Δε θεωρούμε τη βία ξένη προς την ανθρώπινη φύση, αλλά κάθε φορά καταδικάζουμε την πρωτογενή πηγή της, το σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης και τα υποκείμενα που την ασκούν, είτε αυτή στρέφεται εναντίον ανθρώπων είτε ενάντια στο φυσικό περιβάλλον.

Το πένθος, η θλίψη, όλος ο σεβασμός που μπορεί να υπάρχει για τον πόνο των φίλων και της οικογένειας του Killa P, δεν αποτελούν δικαιολογίες για τη σιγή ασυρμάτου και την “αποπολιτικοποίηση” του δράστη, του θύματος ή καθ αυτής της δολοφονίας. Κι όσο για τη γνώμη των επιφανών συναδέλφων του αντιφασίστα rapper που εκφράστηκε δημόσια σε συνέντευξη τύπου και φέρει ακέραια την ευθύνη τους για το μήνυμα που μεταφέρει στη νεολαία και στο ευρύ κοινό, εμείς δε θα χρυσώσουμε το χάπι, αλλά ειλικρινά θέλουμε να πιστεύουμε ότι οφείλεται στη δημοσιότητα και την ανάγκη νομιμοφάνειας αυτών των προσώπων και όχι σε υπαρκτή αφέλεια ή/και πασιφισμό που θα αντιμετωπίσει τους δολοφόνους της Χ.Α. με “αγάπη και φως”. Αυτό, για εμάς, μόνο με ένα τρόπο μπορεί να ερμηνευτεί: **ΦΩΤΙΑ και ΓΑΜΗΣΙ.** Αυτό δε σημαίνει πως φετιχοποιούμε τη βία, ούτε πως αγόνομε τον αγώνα ενάντια στο φασισμό σε πρωταρχικό στόχο και τους φασίστες στη θέση των κυρίως εχθρών, αλλά ότι η ίδια η κοινωνική πραγματικότητα υπαγορεύει τον εξοπλισμό των πάσης φύσεως και τάξεως αντιφασιστών για την τιμή και την επιβίωση τους, καθώς οι οπλισμένοι (επίσημα ή ανεπίσημα) φασίστες δεν πρόκειται να εγκαταλείψουν οικειοθελώς τα προνόμια που τους παρέχει η καπιταλιστική άρχουσα τάξη, ούτε την αρρωστημένη ιδεολογία τους. Ο φόβος υπάρχει και είναι λογικό να υπάρχει σε όλους. Η καταπολέμηση του όμως δε γίνεται με παρακάλια και προσευχές, αλλά μόνο μέσω της ουσιαστικής αντιφασιστικής δράσης και των τακτικών ανορθόδοξου πολέμου.

Τέλος, όσο υπάρχουν πρόσφυγες και όσο περνάει από το χέρι μας θα είναι καλοδεχούμενοι. Δεν καθαγιάζουμε, ούτε θυματοποιούμε τους μετανάστες λόγω αυτής τους της ιδιότητας. Άλλωστε πολλές φορές, μαζί με τους ανθρώπους, μεταναστεύουν και διάφορες κουλτούρες που είναι πλήρως εξουσιαστικές και άκρως εχθρικές προς τις αξίες μας, ενώ τα αισχρά ήθη που έρχονται στην επιφάνεια εν μέσω της κοινωνικής τους διαβίωσης δεν οφείλονται πάντα στις κοινωνικές συνθήκες, αλλά στα άτομα που κυοφορούν αυτές τις αντιλήψεις (ακόμα και προτού αφήσουν τον τόπο τους) και τις εκδηλώνουν ανενδοίαστα με πρόσχημα την επιβίωση. Απλώς, δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με τη μετακίνηση των ανθρώπων, πολλώ δε μάλλον όταν εξωθούνται στη μετανάστευση λόγω ανωτέρας βίας και συνθηκών (ιμπεριαλισμός, δικτατορίες, εμφύλιος, φτώχεια, κλιματικές αλλαγές, φυσικές καταστροφές). Είμαστε πολέμιοι κάθε ευρωπαϊκής και κρατικής συνθήκης/σύμβασης όπως και κάθε λογικής και ιδεολογίας που διασφαλίζει δικαιώματα ενώ ταυτόχρονα προϋποθέτει υποχρεώσεις, μία εκ των οποίων είναι η μόνιμη και νόμιμη εγκατάσταση των μεταναστών. Όπως αυτοί “δε ρώτησαν” για να έρθουν στη γαμημένη πατρίδα του κάθε σκατοκέφαλου Ρουπακιά, έτσι και οι πολυεθνικοί κολοσσοί δε ρώτησαν για την αφαίμαξη των εξαθλιωμένων αυτών πληθυσμών και την αποικιοκρατία τους στις χώρες προέλευσης, ούτε το ελληνικό κράτος δε ρώτησε για να βομβαρδίσει την πατρίδα τους σε συνεργασία με το NATO. Κάποιοι θρασύδειλοι ανευθυνόφοβοι, που εθελουφλούν μπροστά στην κατάντια των ίδιων και των ομοίων τους, σέρνονται σα φίδια, χαριεντίζονται με το κράτος και ικανοποιούν τη μίζερη ύπαρξή τους δαγκώνοντας τους άλλους και ρουφώντας αίμα από τους πιο αδύναμους, και ενδεχομένως ανυπεράσπιστους, τους “ξένους”. **Θέλουμε τους “ξένους” ελεύθερους γιατί η ελευθερία μας προϋποθέτει (και επεκτείνεται με) την ελευθερία των άλλων, των “ξένων”.** Οι χρυσαυγήτες είναι εχθροί της ελευθερίας και ως τέτοιοι πρέπει να αντιμετωπίζονται. Θέλουμε να αντιμετωπίσουμε τους νεοναζί, τους νεοφασίστες, τους χουντικούς και τα δεκανίκια τους, με ΟΡΓΗ και ΛΥΣΣΑ, όχι μόνο για τη μνήμη του Παύλου Φύσσα, αλλά με μία πάγια και अपαράλλαχτη πεποίθηση που είχαμε και πριν τη συγκεκριμένη δολοφονία και συνοψίζεται στο εξής τρίπτυχο: **ΕΥΛΟ-ΑΠΕΛΑΣΗ-ΘΑΝΑΤΟΣ.**

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ 2ο

Με χαρά και ενδιαφέρον πληροφορούμαστε και παρακολουθούμε τις ενέργειες εκδίκησης εναντίον στην Κυριαρχία που πραγματοποιούνται ανά την Υφήλιο στα πλαίσια του σχεδίου ΦΟΙΝΙΚΑΣ και ΠΡΑΣΙΝΗ ΝΕΜΕΣΙΣ.

Αλληλεγγύη στον άγνωστο σαμποτέρ της ηλεκτρικής γραμμής υψηλής τάσης στα σύνορα ΗΠΑ- Καναδά.

Δύναμη και αλληλεγγύη στον Francesco Carrieri.

Braulio Duran, Elisa Di Bernardo, Stefano Gabriele Fosco, καλωσορίσατε πίσω στην “εκτός τειχών” κοινότητα του αγώνα. Λύσσα και Συνείδηση και ζήτω η Αναρχία!

Κουράγιο και δύναμη στους έγκλειστους και περήφανους ληστές τραπεζών Θέμη Δήμου και Δημήτρη Βαρβαρέσο.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στην Monica Caballero και στον Fransisco Solar, που βρίσκονται αιχμάλωτοι στην ισπανική επικράτεια και κατηγορούνται για ενέργειες του Εξεγερσιακού Κομάντο Ματέο Μοράλ.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στους Alfonso Alvial και Hermes Gonzales, συλληφθέντες στην απόπειρα απαλλοτρίωσης της Banco Estado στο Σαντιάγο της Χιλής. **Τιμή για πάντα στον πεσόντα στη ληστεία αναρχικό αδερφό μας Sebastian Oversluij. Εκδίκηση!**

Αλληλεγγύη στους αμετανόητους φυγάδες.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στον Marco Camenish, πολιτικό κρατούμενο στην Ελβετία, που βρίσκεται σε απεργία πείνας.

Τις καλύτερες ευχές μας για το νέο έτος στο δραπέτη Χριστόδουλο Ξηρό, μέλος της οργάνωσης 17N. Για πάντα ασύλληπτος!

Απολίτιστες Κραυγές